

Udenrigsministeriet

Nordgruppen

Den 9. december 2004

EUP, j.nr. 400.A.2-10-1

Spørgsmål nr. S 1164 af 1. december 2004 til udenrigsministeren til skriftlig besvarelse stillet af Keld Albrechtsen (EL):

”Vil udenrigsministeren oplyse, hvem eller hvilken instans der ifølge Traktaten om en forfatning for Europa skal afgøre, om et konkret forslag til liberalisering af handel med tjenesteydelser inden for områderne sociale, uddannelsesmæssige og sundhedsmæssige tjenesteydelser skal afgøres ved enstemmighed?”

Svar:

Forfatningstraktaten fastholder den nugældende traktats hovedregel om, at beslutninger om forhandling og indgåelse af internationale handelsaftaler træffes af Rådet med kvalificeret flertal, jf. art. III-315, stk. 4.

Aftaler om handel med tjenesteydelser inden for det kulturelle og audiovisuelle område, samt inden for uddannelse, sundhed og sociale anliggender har som hidtil en særstatus. Forfatningstraktaten præciserer således, at der gælder enstemmighed for forhandling og indgåelse af handelsaftaler om kulturelle og audiovisuelle tjenesteydelser, hvis de risikerer at bringe EU's kulturelle og sproglige mangfoldighed i fare. Tilsvarende gælder der enstemmighed for forhandling og indgåelse af handelsaftaler om sociale, uddannelsesmæssige og sundhedsmæssige tjenesteydelser, hvis de risikerer at forstyrre den nationale tilrettelæggelse af sådanne tjenester alvorligt, samt at bringe medlemsstaternes ansvar for levering heraf i fare.

Da Kommissionen i forbindelse med fremlæggelse af konkrete forslag til handelsaftaler må gøre rede for den EU-retlige hjemmel for forslaget, må Kommissionen derfor i forbindelse med handelsaftaler om tjenesteydelser på det kulturelle og audiovisuelle område overveje, om den kulturelle og sproglige mangfoldighed i EU bringes i fare. Tilsvarende må Kommissionen i forbindelse med handelsaftaler om sociale, uddannelsesmæssige og sundhedsmæssige tjenesteydelser overveje, om den nationale tilrettelæggelse og levering af disse tjenesteydelser kan forstyrres alvorligt, og om medlemsstaternes ansvar for levering heraf bringes i fare.

Hvis der er uenighed om Kommissionens vurdering, og Kommissionen ikke efter drøftelser med medlemslandene ændrer sin vurdering, vil det i sidste instans være op til EU-Domstolen at afgøre, hvorvidt en sådan risiko består. Det kan ske under en efterfølgende sag anlagt af en eller flere medlemsstater med påstand om annullation af foranstaltningen.